

Sygn. akt: I C 34/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa K. M. i Z. M.

przeciwko C. S. z siedzibą w P., działająca w Polsce przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej C. S. z siedzibą w P., działającej w Polsce przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce na rzecz powoda K. M. kwotę 1.000 zł (tysiąc złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej C. S. z siedzibą w P., działającej w Polsce przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce na rzecz powoda Z. M. kwotę 1.000 zł (tysiąc złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.734,00 zł (tysiąc siedemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 3.373,72 zł (trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 34/16

UZASADNIENIE

Powodowie K. M. i Z. M. wnieśli o zasądzenie od pozwanego C. S. z siedzibą w P., działająca w Polsce przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce kwoty 1.000 zł dla każdego z nich stanowiących część odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.12.2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym 2.434 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazali, że na skutek zdarzenia drogowego z dnia 3.11.2014 r. uszkodzeniu uległ ich pojazd marki V.. Sprawca kolizji posiadał zawartą z pozwana umowę ubezpieczenia OC. Podkreślili, iż pozwana zawiadomiona o szkodzie odmówiła wypłaty odszkodowania wskazując, iż zakres i charakter uszkodzeń wskazuje, że uszkodzenia powstałe w pojeździe powodów nie mogły powstać w deklarowanych przez nich okolicznościach. Zaznaczyli, iż dochodzona przez nich kwota jest jedynie częścią odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 grudnia 2015 r. orzeczono zgodnie z żądaniem powodów.

C. S. z siedzibą w P., działająca w Polsce przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż w wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego stwierdzono iż uszkodzenia pojazdu V. nie mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez uczestników kolizji. Podniósł, iż zgłoszony zakres uszkodzeń był zbieżny z zakresem uszkodzeń zgłoszonych przez posiadacza pojazdu V. w Towarzystwie (...) S.A. dotyczącej szkody z 9.01.2014 r.

Powodowie w kolejnym piśmie podtrzymali swoje twierdzenia. Zaznaczyli, iż podczas kolizji z 9.01.2014 r. uszkodzeniu uległ lewy bok pojazdu a podczas zdarzenia z dnia 2.11.2015 r. prawy bok.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 3 listopada 2014 r. w R. kierujący pojazdem P. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi V. nr rej (...). W celu uniknięcia kolizji kierowca V. odbił w prawo i uderzył w barierę ochronną drogi.

Dowód: zeznania świadka M. P. z 6.04.2016 r 00:03:04-00:09:30, k. 78- 78v;

zeznana powoda K. M. z 21.04.2016 r. 00:02:05-00:08:24; k.81-81v

opinia biegłego k. 91-145, 172-174v;

akta szkody

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi i zarejestrowana pod nr (...) -01.

Bezsporne

Decyzją z dnia 30 stycznia 2015 r. C. S. z siedzibą w P., działająca w Polsce przez oddział (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce odmówiła wypłaty odszkodowania wskazując, iż charakter i rodzaj uszkodzeń samochodu marki V. nie mógł powstać w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody.

Dowody: decyzja z dnia 30.01.2015 r. k. 13

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej Centrum – Zachód w T. umorzył dochodzenie wobec M. P. i K. M. podejrzanym o popełnienie czynów z art. 286§1 k.k.

Dowód: postanowienie z dnia 20.06.2015 r. k. 10-11

W chwili kolizji pojazd marki V. nr rej (...) posiadał wcześniejsze uszkodzenia.

Wartość pojazdu marki V. nr rej (...) na dzień szkody wynosiła 10.700 zł. Koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynosił 13.961,74 zł, zaś przy użyciu części alternatywnych według kryterium najlepszej jakości wynosił 13.180,13 zł. Wartość pojazdu na dzień szkody wynosiła 10.700 zł, a w stanie uszkodzonym 4.600 zł. Szkoda stanowiąca różnicę pomiędzy wartością samochodu przed szkodą a jego pozostałościami wynosiła 6.100 zł.

Dowody: opinia biegłego k. 91-145, 172-174v;

Pismem z dnia 14 lipca 2015 r. K. M. i Z. M. wezwali ubezpieczyciela do weryfikacji decyzji oraz wypłatę odszkodowania.

Dowód: pismo pozwanych k. 9

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy i znajdujących się w aktach szkody, zeznań świadka, przesłuchania powoda oraz opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego dr inż. P. A.. Konieczne bowiem było ustalenie czy do szkody doszło w okolicznościach wskazanych przez powodów oraz określenie kosztów naprawy pojazdu powodów w zakresie uszkodzeń powstałych w dniu 8 maja 2013 r., co wymagało wiadomości specjalistycznych.

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją, a zatem wnioski sporządzono nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Do opinii zastrzeżenia złożyła strona pozwana w części dotyczącej korelacji uszkodzeń pojazdu powodów z barierą energochłonną oraz wyceny pojazdu w tym przyjęcia w wyposażeniu dodatkowym pojazdu wspomaganie układu kierowniczego oraz wykończenia wnętrza stopniami aluminiowymi.

Biegły w opinii uzupełniającej podtrzymał wydaną pierwotnie opinię i odpowiedział w sposób wyczerpujący na pytania pozwanego.

W ocenie Sądu nie było jakichkolwiek podstaw by opinię tę z jakichkolwiek względów uznać za nierzetelną czy niefachową.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodny Sąd uznał dowód z zeznań świadka M. P. na okoliczność przebiegu kolizji i uszkodzeń w pojeździe V. gdyż były one jasne i zgodne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia twierdzeń powoda K. M..

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC sprawcy szkody u pozwanego nie były sporne. Spornym natomiast było czy uszkodzenia w pojeździe V. powstały w wyniku zdarzenia z dnia 3.11. 014 r., kwestia wysokości szkody oraz przyznania powodowi odszkodowania.

W pierwszej kolejności należało wskazać, iż Sąd nie przychylił się do stanowiska pozwanej dotyczącego braku uszkodzeń w pojeździe powodów pochodzących z kolizji z dnia 3.11.2014 r. W swojej opinii biegły w sposób jasny i stanowczy wskazał, iż w wyniku przedmiotowego zdarzenia drogowego w pojeździe V. uszkodzeniu uległ prawy bok pojazdu w tym błotnik przedni prawy, listwy ozdobne, drzwi prawe przednie i tylne, ściana tylna prawa, pokrywa

wlewu paliwa. Prawdą jest, iż w pojeździe tym istniały wcześniejsze uszkodzenia. Biegły jednak uwzględnił je przy wyliczeniu kosztów naprawy. Zdaniem Sądu nie było więc wątpliwości co do zakresu powstałych uszkodzeń.

Zgodnie z treścią 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Wyplacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie „ulepszeń” które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy (art. 436 § 2 k.c.), a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej (tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410).

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku (zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 54).

Przepis art. 363§1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

W przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita.

Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy.

Sąd ustalił, iż szkoda w jego pojeździe miała charakter szkody całkowitej. Biegły stwierdził, iż wartość pojazdu w dniu szkody wynosiła 10.700 zł, wartość pojazdu uszkodzonego wynosiła 4.600 zł zaś koszty naprawy pojazdu wynosiły

13.961,74 przy naprawie częściami oryginalnymi z logo producenta pojazdu i 13.180,13 zł przy na prawie częściami oryginalnymi z logo producenta tych części. Z powyższego wynika jednoznacznie, iż przy obu wariantach naprawy koszt naprawy przewyższały więc wartość pojazdu.

Opierając się na wyliczeniach przedstawionych przez biegłego Sąd uznał, iż zasadnym jest zasądzenia na rzecz powoda dodatkowej kwoty tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe. Biegły wskazał, iż w dniu szkody wartość pojazdu wynosiła 10.700 zł zaś pozostałości uszkodzonego pojazdu 4.600 zł. Nadto zaznaczył, iż ubezpieczyciel wartość uszkodzonego pojazdu określił na kwotę 3.600 zł. Wobec powyższego wysokość szkody stanowiącej różnicę pomiędzy wartością samochodu w stanie nieuszkodzonym a jego pozostałościami wynosiła 6.100 zł, zaś przyjmując wartość wskazaną przez ubezpieczyciela 7.100 zł. Tym samym należy stwierdzić, iż powodowi przysługuje roszczenie o wypłatę odszkodowania z tego tytułu. W przedmiotowym postępowaniu powodowie wnosili o zasądzenie na rzecz każdego z nich po 1.000 zł wskazując, iż dochodzą jedynie części należnego im odszkodowania.

Reasumując Sąd przyjął, iż powodowie zasadnie domagali się kwot 1.000 zł. Po tak poczynionych ustaleniach, na podstawie art. 822 k.c., Sąd orzekł jak w pkt I i II wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach orzeczono w punkcie III wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ponieważ w niniejszej sprawie to powód jest stroną przegrywającą, dlatego też zasądzono od niego na rzecz pozwanego kwotę 1.734 zł, w tym 100 zł tytułem opłaty sądowej, 600 zł tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika, 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.000 zł tytułem zaliczki na biegłego.

Na mocy przepisu art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, który nakazuje o nieuiszczonych przez strony kosztach sądowych orzec zgodnie z zasadami dotyczącymi kosztów procesu Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.373,72 zł.